

Journaliststuderende Sofie Kirkegaard Øritsland besøgte Folkemusiklauget FYNBOERNE en onsdag i februar 2018 og skrev en reportage.

Her er et uddrag:

“Dør det, så dør det”

Langs væggene ligger børn i soveposer, mens Folkemusiklauget Fynboerne spiller op til dans. Forsamlingshuset er præget af småbørnsforældre og unge. Sådan var det i hvertfald for 40 år siden. Nu er børnene væk, og håret er blevet gråt.

Det er år 1981, og en 37 år yngre version af Tage står ude i køkkenet. Birthe står ved siden af ham og ordner tilbehøret. I stuen render Rasmus på 7 og Jonas på 4 år rundt og leger, inden de skal spise. Det er ikke lang tid siden, at Tage og Birthe mødte hinanden i folkemusiklauget, men de fandt hurtigt sammen og bragte hver især en dreng med til familien.

Det er en almindelig aften, men de spiser tidligere, end de plejer. Senere er der bal i folkemusiklauget, og de kan ikke få børnene passet. Derfor skal de pakke bilen med lidt ekstra: to børn og to soveposer. Men det gør ikke noget. Det er der mange, der gør.

Efter aftensmaden fylder de bilen med børn, soveposer og instrumenter og kører af sted. Da de ankommer, er der allerede fuld gang i forsamlingshuset. Tage hanker op i trækassen med sin fars gamle violin, og Rasmus og Jonas tonser af sted for at lege med de otte-ti andre børn, der vimser rundt i krogene. Fordi de er lidt sent på den, må Tage og Birthe kante sig forbi 50 par dansende fødder, før de når op til scenen. Her finder de musikinstrumenter frem og stemmer i med omtrent otte-ti andre musikere. De 50 skikkelser på gulvet hvirvler rundt, danser skomagerdans, klapper kage og bytter partner i koreograferede danse, der trækker tråde til mange år bagud. De er ligeså meget en del af folkemusiklauget som musikerne. En gensidig symbiose. Størstedelen af ansigterne - både dansere og musikere - ligner Tage og Birthe. Unge, glade og rødkindede med farverigt firsertøj.

Øverst spiller Fynboerne i Den Fynske Landsby i 1984. Nederst spiller de til laugaften den 21. februar 2018.

Lyst glimt i det grå

Tilbage i Hybenhaven sætter Tage sig ud i den sølvgrå bil. Birthe stoppede med at spille folkemusik, da de fik deres yngste barn i 1985, og hun havde svært at finde tid til det hele. Tage kører alene til Vestre skole.

Klokken er næsten tyve minutter over syv, da han parkerer bilen, men den første halve time er storspil, så det gør ikke så meget. I skolegården indhenter han en af laugets kun fire unge.

- Godaften Bror! Det er koldt, hva'?

De går sammen op ad trapperne. Musikken vokser sig højere trin for trin. Helt oppe under taget kan de ikke høre deres egne fodtrin længere. I stedet høres dansernes slæbende, hvirvlende og valsende trin, der fejer henover musiklokalets støvede grå linoleumsgulv. Lyden er den samme som i 1980.

Næsten. Man kan ikke høre børn, der render rundt og leger. Heller ikke se dem putte sig i deres soveposer.

Bror Smidt lægger sin jakke i hjørnet af lokalet, og hans lyse hår forsvinder ind mellem grå hoveder, forpustede smil og ternede skjorter. Mængden ser anderledes ud, end den gjorde i starten af 80'erne. I stedet for farver, skulderpuder, og højtaljede jeans er det komfortable bukser, cardigans og brune lædersko - lige bortset fra en flyvende farmor-lignende kvinde med pink trøje, lang blå nederdel og kruset orange hår.

Folkedans i Folkemusiklauget Fynboerne på Vestre skole i Odense. Bror Smidt med lyst hår og ternet skjorte er en af laugets kun fire unge medlemmer.

Vestre skoles musiklokale er på størrelse med et almindeligt klasseværelse, og der kan lige være de omtrent 40 mennesker, der er mødt op. 30 af dem er dansere, 10 af dem musikere, og 37 af dem mindst 50-60 år. Ved første øjekast er det svært at få øje på de unge to piger, der sammen med Bror trækker aftenens aldersgennemsnit gevaldigt ned. De står lidt gemt vækovre i venstre hjørne af scenen. Barbara Dalgaard med en violin og Marie Andersen med en harmonika. Den sidste af laugets unge - Kirstine - er der ikke i dag.

Læren fra de ældre

Efter en halv times storspil, hvor hele laugget spiller og danser sammen, forstummer musikken. Der er gruppearbejdstid for fem af lauggets musikere, mens resten af musikerne skal spille videre for danserne. Sådan bytter de hver måned, så musikerne både får spillet løs og øvet sig. Formanden for laugget, Poul Strunk, går med Marie, Barbara og to ældre herrer ind i lokalet ved siden af. Den lille gruppe skal øve nogle nye melodier - i hvert fald for Barbara og Marie. De tre herrer er alle oppe i årene og har spillet folkemusik længe. De har efterhånden et arsenal på mellem 300 og 800 melodier, som de kan uden overhovedet at se på noderne - siger de i hvert fald.

- Den vil simpelthen ikke...

- Jo, du har den. Er der nogle steder, den driller?

- Det er slutningen og starten...

Marie på 25 år smågriner med sit korte hår bøjet helt ned over den blå nodebog. Poul rejser sig, går derover og prøver at forklare, hvad hun skal gøre. De begynder alle fem igen, falder over tonerne, spiller videre. Maries øjne skifter koncentreret mellem nodebogen og fingrene på harmonikaens tangenter. Hendes arme pumper tonerne ind og ud af instrumentet.

Gruppearbejdstid til laugaften i Folkemusiklauget Fynboerne. Formand Poul Strunk hjælper Marie Andersen på 25 år med at lære en ny melodi.

- Det er sindssygt godt, det du laver dér, siger Poul til Marie.

Under bordet vipper hendes fødder i uld-sokkerne på det grå-melerede gulv. Hos de fire andre, flyver buerne af hestehår over violinernes strenge. Barbara sidder rank på kanten af stolen. En af herrernes fødder danser næsten ligeså meget som hans bue.

Efter en lille times tid går døren ind til lokalet med den lille arbejdsgruppe op. Der er pause. Et langbord bliver sat op, og den lille gruppe spiller den melodi, de er i gang med, færdig. Bordet bliver dækket. Kaffe, te og småkager. Engangskrus og Bailey.

- Er du stadig klar på at være med til efteråret?

Tage går hen til Barbara og sætter sig på en alt for lille skammel. Selvom han blev pensioneret for seks år siden, tager han stadig ud og holder foredrag om folkemusik. Til efteråret skal han til Martofte på Fyn, og Barbara har sagt ja til at hjælpe ham. Måske skal Marie og Kirstine også med. Tage har i hvert fald tænkt sig at spørge dem.

I mørket ser de unge ud

Efter pausen bliver aftenen som altid rundet af med storspil. En ukulele, to harmonikaer og syv violiner begynder på "Du burde købe dig en tyrolerhat". Den går snart over i "Falleri, fallera", og Tage vipper på stedet, mens han spiller. Danserne samler sig i to rundkredse - kvinderne inderst og mændene rundt om. Det er en bytte partner-dans, så mens kvinderne "klapper kage" med hinanden, danserne mændene rundt om dem og finder en partner efter tur. Til sidst er det kun Bror, der skal finde en plads ved en af de ældre kvinder - han er den eneste unge, der danser. Pludselig hvirvler danserne ud fra cirklen i det tempo alderen og bentøjet tillader og finder sammen to og to til en sidste vals. Aftenen er ved at være slut.

- Tak for i aften, råber Poul ud i lokalet. Klokken er blevet ti. Laugftenen er overstået.

Folk finder småsludrende deres ting. Der er ikke nogen børn, der skal indfanges, soveposer, der skal pakkes sammen eller småbørn, der skal bæres sovende ud i bilen. Bare jakker, tasker og instrumenter. Marie finder sin cykelhjelm. Hun skal op og på arbejde i morgen. De fleste andre skal nyde tilværelsen som pensionist.

Da Tage går ned ad trappen og ud i snevejret, ser han to skikkelser stå og holde om hinanden i den dalende sne. I mørket kunne parret nemt forveksles med nyforelskede unge. Det er de ikke. Måske forelskede, men ikke unge. Den ene af dem startede i laugget et år før Tage.

“Dør det, så dør det”

Han finder sin bil og kører hjem til Birthe og Hybenhaven, hvor de har boet sammen i 32 år. Siden han startede i Folkemusiklauget Fynboerne, har han kun set aldersgennemsnittet og mængden af gråt hår gå én vej. Han håber at se flere som Bror, Barbara, Marie og Kirstine i laugget. Men hvis det ikke sker, er der ikke så meget at gøre. Han har i hvert fald prøvet.

- Dør det, så dør det.